

העם

עשירון ציון

רגעי אחרי אינו

דומה לרגעי לפני

זאת למד בנין

„נבחר בנין האמריקאי“ ששו וצהלו אנשי הליכוד, ברגע שנו דע אור ליום הרביעי כי שחקן הקולנוע בדימוס, מועמד הימין האמריקאי הקיצוני, נחל ניצחון סוחף בבחירות לנשיאות.

„באמריקה היה מהפך נוסח ישׁ ראל“ קבעו בסיפוק עסקני הליכוד, ששאבו עידוד מן הניצחון וראו בו מיפנה המשפר את סיי כוייהם להישאר בשילטון.

קפיצה לראשי התור. גם מנחה בנין עצמו סבר כך, כנר אה. שעות מעטות בילבד אחרי שגיימי קארטר הודה, כי יריבו ניר צח, דיבר בנין בטלוויזיה הישראית על כוונתו להיפגש עם רגן כנר השבוע. אפריים (אפי) עב רון, השגריר הישראלי, נשלח ביי חפזון לקליפורניה כדי לארגן את הפגישה.

לפי כל הסימנים, כלל לא עלה על דעתו של בנין שרגן לא יהיה מעוניין בפגישה כזאת. עד כה, רקד הנשיא האמריקאי על פי חלי לה של ישראל, ואילו רגן, בנין האמריקאי, האיש שהבטיח ליהיר דים הרים וגבעות במסע הבחירות — כיצד לא ישיש לקראת הזר דמנות להכיר את בנין המקורי?

אולם לראש הממשלה ציפתה אכזבה. ההזמנה ששיגר לרגן — כאילו בנין הוא בעלה הבית, ורגן הניצחון — חזרה בלי מענה. עב רון נתקל בקליפורניה במשבר רוח ציוני. בעדינות רבה רמוז לו מקר רבי הנשיא החדש: „אל תקפצו לראש התור“.

תופשה בלי בנין. היו לכך, כמובן, סיבות אובייקטיביות רבות. הנשיא הנבחר הוא עיפי. הוא ידוע בלא-אחזי כאיש שאינו מרבה לעבוד. הוא היה ראוי לחופשה, היה מנוי וגמור עימו ליהנות ממנה — בלי בנין ושות'. יתר על כך, לרגן אין מושג ביי יחסיהו. מקורביו יעצו לו שלא להסתבך בהרפתקות מדיניות, לפי ני שהורכב צוות הממשלה החדש.

אך מעבר לשיקולים מעשיים אלה, היה בקבלת הפנים הראשונה הזאת סימן מובהק שחל שינוי — היום שלאחר הבחירות שוב אינו כיום שלפני הבחירות. כפי שלמדו נשים רבות, התלהבות הגבר אחרי שהשיג את מבוקשו אינה כהתי להבתו לפני כן.

גם בנין הרגיש כי לתקלה ראי שונה זו יש משמעות רבה. לכן לא הסתפק בתשובה השלילית, מאחורי הקלעים ניסה בכל כוחו לשנותה.

יחסי חוץ

השריף והיהודים

מי הוא רגן?

יש לשאול את

כתבי הקולנוע

מי הוא רונאלד רגן? שאלה מעין זו מתעוררת בכל פעם שנבחר אדם חדש לכהונת נשיא ארצות הברית. אך בכל פעם יש מומחים מסוג חדש. כאשר נבחר דווייט אייזנהאור, נשאלו המומחים הצבאיים. כאשר נבחר ריצ'ארד ניקסון, נשאלו הר מומחים הפוליטיים. כאשר נבחר רונאלד רגן, יש לשאול את הר מומחים הקולנועיים. **בעיר היהודים.** דיעה מקר רית על אישיותו של רגן, ויחסי

עם היהודים, השמיע השבוע כתבי הקולנוע הוותיק, עיטור (ג. עיי טור) גלביץ. טען עיטור: זו הפעם הראשונה נבחר אדם שבילה עשרות בשנים בחברתם של יהודים.

כל קודמו — גיימי קארטר, ליני דון ג'ונסון, ג'ון קנדי והאחרים — באו במגע עם יהודים ועם בעיות יהודיות רק אחרי שכבר נבחרו לכהונת הנשיא. הם גדלו וחיו בהווי שבו לא היה ליהודים חלק רב, אם בכלל. אולם רונאלד רגן חי במשך 40 שנה בהוליווד. מחוץ לישראל, אין עיר בעולם שבה תופסים היהודים כימעט את כל המישרות הבכירי רות. כמו הוליווד. בהוליווד חי רגן ממש בחברה יהודית. השכנים, הר מנהלים, המחברים של עיר הקולנוע הם יהודים. חבריו וידידיו של רגן הם יהודים. רגן היו יהודים. במסיבות ובוויכוחים שמע את קולם של היהודים על כל נושא, ובייחוד על ישראל.

מובן שאדם לא יהודי החי ביי חברה יהודית כזאת יכול להגיע גם לגישה הפוכה: טינה כלפי הר יהודים, אנטישמיות. אך אילו היה רגן כזה, לא היה נבחר שש פעמים לכהונת יו"ר האיגוד המיקצועי של השחקנים — אגודה שרבים מאוד מחבריה הם יהודים. בהירה זו מוכיחה כי בעיני היהודים של הוליווד, רגן היה ידוי.

ירושלים ואש"ף. גם בדי עות שהשמיע רגן בענייני ישר אל רואה עיטור ביטוי לקירבתו ליהודים. כי רגן שם את הדגש על שני עניינים: ירושלים ואש"ף. אלה שתי הנקודות שהן לדעת עיי טור, אופייניות ליהודים האמריקאים דווקא.

עניין ירושלים: היהודים קרוי בים לנושא זה יותר מאשר לכל נושא ישראלי אחר. מפני שהם זוכרים את התפילות של הוריהם. ירושלים היא, לגביהם, מושג דתי מסורתי ומיסטי, שעמד במרכז הר הווייה היהודית בגולה. יתר מ אשר מושג מעשי בעל משמעות פוליטית.

אש"ף מפריע ליהודי אמריקה בעיקר בגלל הסכנה הכרוכה ביי פגיעים בעת ביקור בישראל. אני שי אש"ף הם „טוריסטים“. היהודים של הוליווד מוכנים בהחלט לכבד ולהעריך טוריסטים באט קיים, כורדיים, אלמניים ואיריים, ולראות בהם לותמי חופש. אין הם מתכוונים לבקר במקומות אלה. אך טוריסטים, המפריעים לתיירים אמריקאיים הבאים לישראל, נראים להם באור אחר לגמרי.

דיין רבין, וייצמן. איך להגיע אל רגן? לדעת עיטור, אין כל בעיה. אפשר להגיע אליו באמצעות ידי די ההוליוודיים, אילי תעשיית הקולנוע. אילו ישראלים יצליחו בכך? אותם שיש להם הילה בחוגים אלה: משה דיין, יצחק רבין ועזר וייצמן.

דיין הוא אליל קולנועי. אף שמינותיו בארץ ירדו לאפס, בהר ליווד הוא עדיין גיבור, ברמה של קלארק גיבל וגארי קופר. רבין הקפיד, בימי כהונתו כיי שגרירי ישראל בארצות הברית, לטפח את היחסים עם אילי ההוליווד, והוא מקובל עליהם גם כמי שניצח במליחמת ששת הימים.

גם וייצמן הוא. לדעת עיטור, גיבור קביל בהוליווד. אמנם טס במטוסו של גיימי קארטר, אך לדי עת עיטור זה לא יפריע לו להתי קבל בהוליווד ואצל רגן, אם ירצה בכך. כי הוליווד ואצל רגן, אם ירצה לקבל את הליבו, מוכנה תמיד גנרל מצב ודמות ססגונית, שניתן לשבצה בכל עת, בדימונה, בסרט קופנה. ומי מתאים לכך יותר מ אשר עזר וייצמן?

יחסים מרחביים

מיקלחת קרה

משחו עזוב קרה

האופציה הירדנית

בקאהר — היא מתה

משחו מצחק קרה לשימרון פרס בדרך לקאהר. „האופציה הירדנית“ שלו הצחיקה את המצרים. בארץ מציג פרס את „האופציה הירדנית“ כאלטרנטיבה לגישה של בנין. פעמים ללא ספור טען בוייר כוחים פומביים כי האוטונומיה של בנין מובילה להקמת מדינה פלסטינית, ואילו האופציה הירדנית של המערך תמנע זאת.

למעשה משמשת האופציה הר ירדנית של פרס וחבריו לצורכי נחיות טאקטית. אלה הן שתי מילים שיש להן צליל חשוב ויי

כתב עיטור

לא יכול להיות אנטישמי

מכובד, ושתוכנו המעשי הוא דל. מי שמדבר על „האופציה הירדנית“ פטור מלהשיב על כמה שאי לות שלא נעים להשיב עליהן: היי כן יהיה הגבול המיורחי של ישר אל, מאילו שטחים יש להיסוג. הכל נשאר למשאומתן עם המלך חוסיין, שאינו רוצה לנהל משאומתן. **שאלות מביכות.** אפשר לעי

נשיא נבחר רגן (ואשתו נאנסי) בהגינת הניצחון כמה מחבריו הטובים ביותר הם יהודים

סוק במישחקים כאלה בישראל, מאחר ששום מנהיג ישראלי אינו מעוניין להציג את השאלות המביכות. באוריה החובבנית, השוררת בצמרת המפלגות ובכנסת, גם אין מי שמסוגל לשאול את השאלות. שונה לגמרי המצב בקאהר. הר בירה המצרית היא מרכז העולם הערבי. מנהיגיה המתוחכמים הם מומחים בנושאים הערביים, ואין הם מתביישים להציג את השאלות.

בשתי שיחותיו עם הנשיא אנוור אל-סאדאת זכתה האופציה הירדנית של פרס במיקלחת קרה מאור. הנשיא המצרי ביטל אותה מכל וכל. הוא הבחיר לפרס בצורה הר משמעות: בלי הפלסטינים איראפי שר. חוסיין אינו יכול לנהל משאומתן בעל ערך, כי הפלסטינים לא יקבלו את מרותו. הכתובת היתה ונשארה אש"ף — אף סאדאת מסוכך כעת עם אירגון זה.

מחלוקת עמוקה. ההודעות הראשונות שפורסמו בקאהר, ביי עיקבות שיחתו של אל-סאדאת עם חברי הכנסת פרס, אבא אבן חיים בר-לב, לא השאירו ספק ביי כך, שקיימת מחלוקת עמוקה בין הצדדים. המצרים הדגישו, כי יש לנהל משאומתן עם „הירדנים ו הפלסטינים“ — ורק אחרי גמר השיחות על האוטונומיה.

פרס לא היה מעוניין בכך. הוא מיהר להחליק את הדברים, להיר דיע, כי בעצם אין חילוקי דעות. גם מילגת העבודה סבורה שיש לנהל משאומתן „עם הירדנים“ רק אחרי השגת ההסכם עם הר אוטונומיה.

פרס הוסיף, כי נשארה רק מחילוקת אחת בינו ובין המצרים, היא לגבי ירושלים. אך לא היתה זאת האמת. נשארה בעינה מחילוקת יסודית לגבי שני הנושאים המהותיים: הנסיגה לגבולות 47 ביוני 1967, והנכונות להקמת מדינה פלסטינית. ועוד מחלוקת: מיפלגת העבודה רוצה להקים את האוטונומיה ביי „עזה תחילה“, כדי להתחמק מן הצורך להשיג הסכם על הגדה. אל-סאדאת הטביע חלום זה, בהדר גישו, כי יש להשיג תחילה הסכם על האוטונומיה בגדה וברצועה גם יחד, ורק אז אפשר לגשת לביצועה בשטח כלשהו, גם בעזה תחילה. מחמאות וחיובים. המחלוקת היתה קשה. למעשה מתה האופציה הירדנית בקאהר — במידה שהיא רעיון רציני, ולא סיסמה תעמולתית צינית. אבל המצרים כיסו את המחלוקת

קת, כדרכם, במחמאות ובחיובים. אחרי שהתיישבו סופית ממשלת בנין, אין הם רוצים לחבל בסיי כוייה של מיפלגת העבודה להגיע לשילטון. יתכן כי בשיחות בארבע עיניים שיכנע אותם פרס כי הדי בורים על האופציה הירדנית אינם רציניים, וכי למחרת הבחירות ניר תו יהיה לדבר על העניינים בצורה רצינית יותר.

אך בשיחה האחרונה לא התאפק סגן הנשיא, חוסיין מובאראק, מ לעקוץ את אורחיו. כשנשאל על המיכשולים בדרך לשלום, הדגיש את „חוק ירושלים“ — שימפלגת העבודה הצביעה ועדו בכל הר הצבעות.

בתי מישפט

נאמן - למי?

האם ימונה עסקן פוליטי כשופט בית המשפט העליון?

בית המשפט העליון הוא אחד המוסדות האחרונים במדינה הנה נים מאימון ציבורי כללי. הסיבה עד כה הצליח לשמור על תדמיתו כמוסד שנשאר מחוסן מפני קנרי ניות מיפלגתיות. השבוע החל מרחף סימן שאלה על נכס זה.

עסקת חליפין. גם לכך נסיון גלוי לארגן „לובי“ ציבורי למינוי שופט עליון מסוג חדש.

המועמד הוא יעקוב נאמן, מנכ"ל משרד האוצר. נאמן הוא עורך דין במיקצועו, והוא התמחה ביייעוץ בענייני מיסים. הוא רכש את שם ביייעוץ לבעלי הון. המבק שים להוריד מעל עצמם את עומס המיסים.

כאשר ביקש ייגאל הורביץ לר שות את שימחה ארליך בתפקיד שר האוצר, הוא היה זקוק לתמיכה. הוא מצא אותה אצל צעירי המפד"ל — סיעתם של נבולון המר ויהודה בן-מאיר. אלה היו מוכי נים עיסקה.

כמו בכל עיסקה שהם עוסקים בה, הם תבעו מחיר. הפעם: מי נוי של יעקוב נאמן כמנכ"ל הר אוצר. נאמן היה מעורב, עם כמה מראשי המפד"ל וידידיהם. בעסקים נרחבים.

נאמן, כמו להורביץ עצמו, אין (המשך בעמוד 32)